

Yelda Kırçuval

insanı
insan
Acıtır

DESTEK YAYINLARI: 1002
EDEBİYAT: 301

YELDA KIRÇUVAL / İNSANI İNSAN ACITIR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Özlem Esmegül - Özlem Küskü
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2018
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-480-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

Yelda Kiruval

insanı
insan
Acıtlar

Acımlak insanın en küstah halidir.

Bir

Dünyanın gürültüsünü ancak kar susturabilirdi. Camdan bir küreye hapsedilmiş ağaçlardan, karanlıkta görünmeyen ama hemen oracıkta yuvasına saklanmış yırtıcıdan, kuytuya sığınmış kuşlardan çıt çıkmıyordu. Sadece bulutların arasından ara sıra yüzünü gösteren yarımayın ışıltısıyla başı dönerek inen kar taneleri geçen yılki gecikmiş kışın acısını çıkarır gibi cömertçe düşüyordu. Kar, derin bir sessizlikle örtmüştü her şeyin üzerini...

Havada donarak asılı kalmış zamanın camlarını çatırdatan bir şey vardı gecenin içinde... Bir motor sesi... Yaralı bir hayvan homurtusuyla belli ki nereye gittiğini bilmeden ilerliyordu karanlığın bilinmezliğine doğru...

Aracın farları ağaçlıklı alanın girişinde hareketsiz bekleyen bir hayvanın gözlerine değiyordu o an. Bir gelincik... Açlıktan ölmek üzere belki de. Bu saatte beyaz bir örtünün altında av arıyor kendine. Bulmaktan vazgeçmiş sanki. Hiç değilse bir tarlafaresine denk gelebilseydi. Ama doğa bu... Şartları çetin. Sadece uyumlu olan hayatta kalır. Hayata uyum sağlayanların hakkıdır yaşamak... Araç, gelinciğin yanından geçerken yavaşlar gibi oldu

bir an. Sonra eski hızına kavuştu hemen. Yine aynı tedirginlik, aynı belirsizlikle akmaya başladı karanlığın içine.

Şehir artık çok gerilerde kalmıştı ama nerede? Tam olarak bilmek mümkün değildi. Kim bilir kaç saattir, kim bilir hangi yöne, kim bilir neden gidip duruyordu araç... Her şey mesafeyi unutturacak kadar gerideydi artık.

Gelincikten sonra hiçbir yaşam belirtisi yoktu sanki... Cansız, ölü bir bilinmezlik başlamıştı bu kez. Yoğunluğu giderek artan bir kar baskınından başka hiç hareket kalmamıştı bu ıssız yolda.

Uzun süre bu şekilde devam edemeyeceğinin nihayet farkına varmıştı Leyla... Radyodan yükselen hırçın bir klasik müzik sesiyle, kendini de hırçınlaştırdığını sezmişti sonunda. Seslerin, tınıların, titreşimlerin insanın ruhsal hali üzerinde yarattığı güçlü etkinin gayet farkındaydı bu kanalı açarken. Her ne kadar sakinleşmek, susmak ve yalnız kalmak için uzaklaştığını düşünse de, öfkesiyle yüzleşebileceği bir arena aradığını çok sonra itiraf edebilecekti kendine. Kanını uyuşturacak kadar yüksek sesli, baş döndürücü, yorucu bir müzikle sarsıla sarsıla ilerleyip durmuştu nereye gittiğini bilemeden.

Sileceklerin hızını artırmak zorunda kaldı. Kar öylesine yoğunlaşmıştı ki hareket halindeki aracın üzerini bile örtmeye cüret ediyordu neredeyse. Torpidonun kapağına uzanıverdi hışımla. Kıracak kadar sert bir hamleyle açıp şarj aletini arandı tek eliyle ama bulamadı. Ağzına gelen küfürleri olduğu gibi ardı ardına sıralamaya başladı. Bunca küfür bildiğinin kendi bile farkında değildi aslında. Meğer ne geniş bir küfür argümanı varmış... Yüksek sesli müziğin daha da beslediği öfkesi sayesinde içindeki nefret de olduğu gibi dökülüyordu ortaya. Torpidonun kapağını sert bir yumrukla kapattıktan sonra bu kez yan koltuktaki çantaya attı elini. Şarj aleti çantada da yoktu.

“Kahretsin... Allah’ın belası şey... Zaten hangi iş şimdiye kadar yolunda gitti ki? Çabalamadığın sürece kendiliğinden yolunda giden ne var şu lanet olasıca hayatta? Her şey boktan, her şey aptalca, her şey yorucu, her şey gereksiz, her şey boşuna...”

Evet, evet...

Kesinlikle doğru cümleyi bulduğunu düşünüyordu Leyla.

“Her şey boşuna...”

Nefes almak bile boş yereydi... Boşuna yaşıyorduk. Boşuna çabalayıp duruyorduk. Boşuna çalışıyoruz. Boşuna seviyoruz. Boşuna sevişiyoruz. Boşuna çırpınıyoruz. Ne gerek vardı ki? Ne olacaktı sanki günün sonunda? Her şey bir gün bir yerde bitmeyecek mi? Bitecek...

Ölümün olduğu bir dünyada ciddiye alınacak başka ne olabilirdi ki? Normal şartlarda konuyu bu noktaya getirebileceğini hiç düşünemezdi. Varoluşçularla aynı noktada buluşmuştu sonunda. Özellikle de Albert Camus’yle... Oysa bir kitabını bile okumamıştı şimdiye dek. Yine de hemfikirlerdi artık.

Ölüm varken, daha ciddi bir meseleden söz edilemezdi şu hayatta.

Şarj aletini çantasında da bulamayınca iyice sinirlenmişti Leyla. Boğazını yırtarcasına küfrediyordu şimdi. Direksiyonu yumrukluyor, radyonun sesini bastırarak kuvvette çığlıklar atıyordu. Devirdiği çantanın içinden etrafa saçılanları toparlaması mümkün değildi. Bir sürü ıvır zıvır dağılmıştı aracın içine.

Yükselen öfkesi, giderek bir ağlama nöbetine dönüşüyordu. Dikiz aynasından göz makyajını simsiyah kalın çizgilerle yanaklarına kadar süzölmüş görünce hıçkırmaya başladı Leyla. Ne acınası, ne zavallı, ne güçsüz, ne âciz görünüyordu...

Bu muydu Leyla?

Memleketin sayılı resim küratörlerinden Leyla!

Etrafı kalabalık Leyla!

Anne Leyla!

Erkeklerin ilgisini çeken gözde Leyla!

Demir leblebi Leyla!

Buzlar kraliçesi Leyla!

Çaresizce aracının içinde çırpınıp duruyordu. Nefes alamıyordu adeta. Karanlıkta sürüklendiği bilinmez kucaklarında can çekişiyor olmak, nasıl da gücüne gidiyordu. Aynadaki kendinden utanç duyuyordu Leyla. Öfkesi arttıkça âcizliği de artıyordu.

Çantadaki sakinleştiriciler geldi aklına ama kim bilir nereye düştü onlar da... Bu dağınıklığın arasında haplarını hiç bulamazdı. Hem bulmaması daha iyiydi zaten. Uyumaktan başka ne işe yarıyordu ki sakinleştiriciler. Uyuşukluk hissinden fazlasını vermiyordu ne yazık ki. Mutluluk, coşku, neşe, kendini iyi hissetme halinin çok da ilaçlara bağlı olmadığını öğrenmişti ama çektiği ıstıraba katlanmanın yolu uyuşarak uyumaksa eğer, buna razı olmaktan başka ihtimal daha yoktu ki elinde. Yine de bu dağ başında, karanlığın ortasında, karın altında ve giderek yaklaşan riskler karşısında gözü de, şuuru da açık kalsa iyi olurdu. Zira çok geçmeden cep telefonu kapanacaktı. Şarj aletini bulamazsa işler iyice sarpa sarabilirdi. Şu an nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Mantıklı bir açıklaması olmadığı halde altını üstüne getirdiği torpidoyu açarak kaldığı yerden kurcalamaya devam etti sonra. Çaresizlikten takıntı haline getirdiği şarj aleti arayışına sarıldı yine. Yine küfürler savurmaya başladı kendi kendine. Müziğin sesi sanki giderek şiddetleniyor, bütün o tınılar bir kaosun zalim titreşimleri olarak çınlıyordu kafasının içinde. Her notada bir öfkenin fitili daha ateşleniyordu.

Tam da bunun üzerine kulaklarını yırtan kuvvetli bir korna sesi yankılandı.

Karşıdan gelen kamyonun şeridine taştığını ancak o an fark etti Leyla. Burun buruna çarpışmak üzereydiler. Saniyelerden kısa bir zaman aralığına çakılıp kaldı. Ne direksiyonu kırdı aksi istikamete, ne frene bastı ne de kazadan kurtulabilmek için şuuruzca da olsa hareket etti. Öylece durup yanıp sönen farlara kilitledi gözlerini. Ne yüksek, ne rahatsız edici ışıklar...

Sol tarafın dipsiz bir uçurum olduğu geldi aklına.

Evet, evet...

Sol taraf olduğu gibi uçurum...

Muhtemelen kamyonun şoförü kendini kurtarmak için direksiyonu kırdığında onu savurup atacaktı yoldan.

Sahi uçurumun sonunda ne vardı acaba?

Tuhaf bir rahatlama hissetti Leyla. Bu kadardı işte. Hızla üzerine gelen, üstelik karlı zeminde savrula savrula yaklaşan bu kırmızı kamyon alıp götürecekti her şeyi. Zaman iyice yavaşladı. Kar taneleri bile havada asılı kalmış gibi görünüyordular. Kısacık bir an için bile olsa bundan haz aldığını fark etti Leyla. Öfkesinin yatıştığını, titremelerinin dindiğini, ağlamaklı halinin geçtiğini hissediyordu.

Hayır Leyla, çıldırmıyorsun. Ölmedin... Henüz buradasın ama burada değil gibisin. Zaman hiç bu kadar yavaşlamamıştı daha önce. Koskoca günler, uzun uzun saatler boyunca hiçbir işini halledemediğin olurdu ama şu daracık gibi görünen sonsuzluk nasıl da uzuyor değil mi? Neredeyse insan ömrü kadar uzun bir anın içine hapsoldün bak.

Son anda direksiyonu kırmaya karar verip, zamanın sıkışan kapısını aralayiverdi birden. Bu tehlikeli yüzleşmenin seyrini

değiştirmişti artık. Giderek sönen kornanın sesini işitti bir süre daha. Kamyon şoförü de çok korkmuştu belli ki. Gözden yitinceye kadar kesilmedi kornanın sesi...

Şiddetini artıran tipi iyice kapamıştı görüşünü. Ağlamaktan bulutlanan gözleriyle zaten daha fazla ilerlemesi mümkün değildi. Çaresizce aracını kenara çekip durdu. Midesi bulanıyordu. Camı araladığında yüzünü kesen sert soğuk bile kendini iyi hissetmesine yetmiyordu. Leyla ancak durduktan sonra ne büyük bir tehlikenin ortasında olduğunu anladı. Karanlık bir okyanusun ortasında, tek başınaydı. Korkuyla bakıyordu etrafına. Gece yeryüzünü kaplamıştı boydan boya. Kar bile beyaz değildi artık. Ne bir damla ışık, ne yol şeridi, ne bir yaşam belirtisi...

“Keşke kamyondan yardım isteseydim” diye düşündü. Belki de gördüğü son yaşam belirtisi kamyon şoförünün korkusu olacaktı. Yine de bu dağ başında hiçbir canlıya güvenemezdi.

Midesindeki bulantı giderek yükseliyordu. Soğuk terler süzülüyordu boynundan sırtına doğru. Tehlikeli olduğunu bilse de dayanamayıp aracından indi. Arka tarafa koşturup tampona tundu eğilirken. İçindeki safrayı çıkardı öğürerek.

Demirden keskindi soğuk. Üstelik rüzgâr da hayli şiddetliydi. Araca tutunmuyor olsa yaprak gibi savrulacaktı muhtemelen. Sağına soluna bakınmak istediye de yapamadı. Kurşundan farksızdı havada uçuşan kar taneleri.

Uzaklarda kurtlar uluyordu. Ormanın içinden tekinsiz sesler yükselmeye başladı bunun üzerine. Sanki birtakım çatırtılar, kımtıltılar seziyordu ama emin olmak ne mümkün... Kendini büyük bir tehlikeye atmıştı Leyla. Gecenin bir vakti bu havada neresi olduğunu bilmediği bir bölgede, ıssız bir orman yolunda başına her an her şey gelebilirdi. Burada bir canlının izine rastlayamamak ne

kadar tehlikeli gibi görünse de belki bir canlıyla karşılaşmak çok daha tehlikeli olacaktı.

“Allah kahretsin” dedi Leyla. “Neresi burası böyle? Ne halt ettim ben?”

Sabaha kadar aracın içinde durup beklese benzini yetmezdi. Motoru kapatmak intihar etmekten farksız olurdu. Düşününce halinin daha da acıklı olduğunu gördü Leyla. Burada donarak ölme ihtimalini çok onur kırıcı buldu. Olmaz... Leyla gibi bir kadın dağ yolunda kayboldu ve donarak öldü denmesini istemezdi arkasından. Hem kimse üzülmezdi ki bu duruma. Gülerlerdi ancak, ya da belki acırlardı.

Soğuktan uyuşmaya başladığını hissedince kendini araca attı hemen. Beethoven’ın 9’uncu Senfoni’sinden “Ode To Joy” çalıyordu bu kez. Aslında “Özgürlüğe Övgü” olarak yazılan ama zamanın politik nedenlerinden dolayı “Neşeye Övgü” olarak değiştirilen senfoni tam da zamanında yakalamıştı Leyla’yı. Beethoven’ın tamamen duyma yetisini yitirmişken umutsuzluklar ve kayıplar içinde bestelediği bu senfoni, aynı kaybolmuşluk hissini yaşatıyordu Leyla’ya da. Bir müzisyenin en büyük laneti duymamak olabilirdi ancak. Bir ressamın laneti de görememek olurdu muhtemelen. Ürkütücü bir çaresizlik, korkunç bir kaybolmuşluk... Tıpkı şu an Leyla’nın da yaşadığı gibi... Gözlerini yitirmiş bir ressam, işitme duyusundan mahsur kalmış bir müzisyendi adeta. ama Beethoven ilerlemenin bir yolunu bulmuştu her şeye rağmen. Bir haritası vardı elinde. Notaları... Leyla’nın nesi vardı ki? Şarjı bitmek üzere olan bir cep telefonu...

“Olamaz! Burada donarak öleceğim! Lanet olsun!”

Ne kötü bir espri anlayışı vardı kaderin. İnsanı ne komik hallerde acıklı bir deneyimle sınıyordu. Yine de Beethoven’la buluşabiliyorlardı bir noktada. İşte bu güzeldi.

“Kim başarırsa
Bir dostun dostu olmayı
Kim bulmuşsa kutsal bir eş
Katılsın sevincimize!
Koşun, kardeşler, yolunuzda siz de
Neşeyle, zaferle bir kahraman gibi...”

Benzin bitiyor!
Telefon kapandı kapanacak!
Gece karanlık, üstelik uzun!
Ne zaman sabah olacak belli değil!
Mahsur kaldığı bu dağ başında kurtlara yem olacağı da bir hakikat!

Donduktan sonra servis edilmek daha teselli edici gibi geliyordu kulağa sanki.

Farların önündeki hareketli karartı birden heyecanlandırmıştı Leyla’yı. Kocaman bir geyik duruyordu karşısında. Bir an durup bakiştılar.

Korkmuyordu Leyla!
Tuhaf ama gerçek...
Korkmuyordu işte!
Garipsemiyordu da içinde bulunduğu hali...
Alışıyor muydu yoksa kendi elleriyle düştüğü bu saçmalığa?
Yok canım!

İnsan bu kadar mı çabuk alışıyor mahkûm kaldığı düzene? Bu kadar mı çabuk benimsiyor mecbur bırakıldığı koşulları?

“Fena... Çok fena” diye geçirdi içinden Leyla. Uzun zamandır bu dağ başındaymış gibi kabullenmişti çaresizliğini...

Üstelik geyiğin gösterişli boynuzlarını hayranlıkla izlemeye başlamıştı bile. Çok geçmeden geyik birden fırlayıverdi, hızlı koşmaya başladı ve gözden kayboldu.

Sonunda müziği de kapattı Leyla... Artık kendi soluğundan başka ses yoktu aracın içinde. Ne hızlı soluk alıp veriyormuş meğer... Kilometrelerce yol koşmuşçasına yorgundu bedeni. Kalbinin hakkı dolmuştu sanki. Payına düşen bütün atımlar tükenmişti. Belki son birkaç tane daha... Küt, küt, küt, küt...

Tipi giderek şiddetini yitiriyordu. Sakinleşecek gibiydi ortalık... Kar taneleri tüyden hafifti yine. Geyiğin koştuğu yöne bir kez daha baktı Leyla. Yerdeki ayak izlerine takıldı gözleri. Yolun sonundaysa yine aynı sonsuz karanlık duruyordu karşısında.

Bu kez başını arka tarafa çevirip baktı ama ne ayak izi, ne tekerlek... Kar çoktan örtmüş izleri... Arkasında iz bile bırakmadan kaybolmuştu Leyla. Hayalet gibi gelip geçmişti sanki bu yolları...

Tekerlek izi bile yoktu... Ne acı... İnsan böyle mi gelir geçerdi dünya sahnesinden, çok yazık...

Kar lastikleri yüzünden Oğuz'la nasıl da kavga etmişlerdi o gün. Ne sorumsuz bir adamdı Oğuz. Her şeyi erteler, hafife alır, Leyla'nın üzerine bırakırdı işleri... "Ne gerek var sanki kar mı yağıyor?" diye kestirip atmıştı konuyu. Nuh demişti de lastik meselesiyle ilgilenmemişti. Üstüne üstlük bir de kapris yapıp kapıyı çarparak çıkmaz mı?

Düşününce sınırları gerildi yine Leyla'nın. Yine de Oğuz'u düşünmek hüznünlü bir his yaratıyordu içinde. Öfkeyle hüznün yan yana durunca fena sarsıyordu insanı. Çok garip... Yokluğuna üzüldüğün birine ölesiye kırgınsın aslında...

Leyla durup dururken ağlamaya başlamıştı yine. O gün kar lastiklerini kendisi taktırmak zorunda kaldığında da yine böyle direksiyonun başında hıçkırıyordu.

Kapanmak üzere olan cep telefonuna baktı bir kez daha. Ne-reye gittiğini bilmeden düşmüştü bu yola, ama şu an kesinlikle evine dönmek istediğinden emindi. İnternette konum bilgisini alıp bir an evvel dönüşe geçmesinin iyi olacağını düşündü.

“Allah kahretsin çekmiyor!”

Azıcık şarjla, olmayan internetiyle, haritada tahmini bir yön araştırması yapacak değildi. Belki sadece bir kişiyi arayabilecek ka-dardı şarjı, belki derdini anlatmaya bile yetecek süresi olmayacaktı.

Hem sahiden neredeydi ki?

Kime nasıl anlatacaktı nerede olduğunu?

Nasıl yardım isteyecekti?

Birini aramalıydı hemen... İstanbul'dan Bolu istikametine yol aldığı, sonrasında dağlık bir yolda kaybolduğunu söyleyip po-listen ya da kurtarma ekiplerinden yardım alıp gelecek birilerini bulmalıydı derhal ama kimi?

Nermin Hanım?

Ağır hareket eder ama zeki bir kadındır. Şıp diye buluverir aslında Leyla'yı. Geç de olsa, eliyle koyduğu gibi ulaşabilir ona. Ayrıca sever de, ilgilenir de ama özel hayatına müdahil olmaktan oldum olası çekinir. Gördüğü Leyla'dan yeterince verim alabili-yordu keza. Leyla'nın görmediği taraflarının zaten işine yaramaya-cağından emin olduğu gibi, hoşlanmayacağı taraflarıyla muhatap olmaktan da çekiniyordu muhtemelen. Bu yüzden Leyla'ya yardım etmek istemeyebilirdi. Nermin Hanım, zor durumda kalınca ara-nacak insanlar listesinin başında yer alamazdı bu düşünceye göre.

O halde Gülriz Hanım!

Üst kattaki ev sahibi... Tiyatro sanatçısı... Eskilerden... Görüp geçirmiş bir kadın. Rahmetli eşi emekli konsolostu... Gümüşsu-yu'ndaki apartmanda iki daireleri vardı. Birinde kendi oturuyordu

Gülriiz Hanım, diğeriini de Leyla'ya kiralamıştı. Leyla'nın resim bilgisine duyduğu hayranlığı sıkça dile getirir, zaman zaman evindeki tablolarla ilgili uzun uzadıya konuşurdu onu. Her defasında ilk kez duyuyormuşçasına heyecanlanarak dinlerdi Leyla'nın tablolar hakkında anlattıklarını. Dünyanın en güzel sesinden, dünyanın en güzel şiirlerini dinlermişçesine kaptırırdı kendini. Sonra kendi anılarını anlatırdı. Sahnede geçen onca uzun zaman... Kimler kimler yoktu ki hatırladıkları arasında... Tevhit Bilge, Haldun Taner, Müşfik Kenter... Oyunlar, turneler, müzikaller...

Leyla'ya seve seve yardım ederdi. Rahmetli eşinden dolayı tanıdığı hatırı sayılı kişileri bile arayıp ricacı olurdu Leyla bulunsun diye ama Gülriiz Hanım böylesine heyecanlı koşturmalarına dayanamazdı ki. Kendi derdine düşerdi bir zaman sonra. Çabuk vazgeçerdi Leyla'yı aramaktan. Benmerkezci bir kadındı o. Rafine zevkleri olan, kendine odaklı yaşayan bir ihtiyar. Leyla'yı aramaktan ziyade, onu ararken kaybettiği güce, yaşadığı stresten dolayı uğradığı mağduriyete odaklanarak çabuk cayacaktır. Sabaha kadar başı ağrıyacaktır üzüntüden ama Leyla için hareket etmek zahmetine girmeyecektir. Üzülmek, eylemden kutsaldır Gülriiz Hanım için.

“Olmaz” diye düşündü Leyla. Gülriiz Hanım'ı arayarak riske giremezdi. Belki numaraya bastığı an kapanacaktı telefon. Ekranında Leyla'nın adını görünce bile ona ulaşamadığı halde ne yapması gerektiğini bilen birilerini bulmalıydı. Zeki, hızlı, pratik ve Leyla'ya karşı sevgi dolu, özverili biri... Ama kim?

Tolga?

Belki de oğlu Tolga'yı aramalıydı Leyla... Annesinin başının dertte olduğunu sezdiği an sağa sola koştururdu. Muhtemelen babasının sevgilisi o kadını arardı hemen. “Annemin başı dertte, bana yardım et” derdi. O kadının da canına minnet. Kahraman

olmak için bir fırsat daha gelmiş olacaktı ayağına işte. Leyla bile canını o kadına borçlu olacaktı. O kadına ölünceye dek tatmin bulacağı bir zafer duygusu yaşatacağına dağ başında donarak ölmeyi yeğlerdi kuşkusuz.

O halde Emre...

Sergide tanıştığı şu müzmin bekâr... Akıllı, ilgili, güçlü bir adam... Leyla'da da gözü var üstelik. Neredeyse her gün yoklar. Bugün bile aramıştı da Leyla açmamıştı telefonu. Şimdi "imdat" demek için aramanın ne mantıksız bir düşünce olduğunu fark etti bir an. Belki o da kaprisle kaprisle karşılık vermek isteyecek ve açmayacaktı telefonunu. Hem ayrıca sevişmek için can atan bir adama, cankurtaran olmayı teklif etmek mantıklı olmaz. Boş yere şarjından yemiş olurdu. Son telefon hakkını Emre'yle ziyan etmeye değmez.

"Ne saçma!" diye düşündü Leyla. Hayatı kalabalık kadınlardan biriydi ama arayıp "imdat" diye seslenebileceği kimse yok... Bir dolu insan türlü çeşitli rollerle hayatında yer tutmaya devam ediyordu ama bunun ne anlamı vardı ki şimdi? Ne işe yarıyordu çok insan tanıyor olmak?... Tanışıklıkla övünmek kadar âciz bir görgüsüzlük olabilir mi hiç? Ne yazık ki ancak şimdi anlıyordu bunu...

Arkadaşlarından kimi arayabilirdi acaba?

Esra?

Uzun zamandır tanıştırlardı Esra'yla. Yakın arkadaşlıklar ne de olsa. Birbirlerinin her şeyini bilirler, her konuda rahatlıkla konuşurlar, özel sırlarını paylaşırlar güvenle... Aynı galeride çalışmaya başladıklarından beri çok daha sıkı fıkı olmuşlardı. Kesinlikle Esra'yı aramalıydı.

Telefonun tuş kilidini açıp Esra'nın adını buldu son aramalarda. "Hay Allah" dedi bir an. "Saat ikiyi geçmiş..."

Esra bu saatte kimse için açmazdı telefonunu. Yüksek ihtimalle erkek arkadaşı yanındadır, ya sevişiyorlardır ya birlikte uyuyorlardır. Her iki durumda da araya yabancı bir ses, ne kadar yakın da olsa dışarıdan bir mesele sokmazdı Esra. Hayatında onun kadar kendine düşkün birini görmemişti Leyla. Kendi ihtiyaçlarını, zevklerini ve alışkanlıklarını yaşamının önceliği yapmış bu kadına kendine hayranlığından dolayı büyük saygı duyan Leyla, şimdi içten içe aşağılıyordu Esra'yı. "Bencil kaltak ne olacak! Dünya yansa dönüp bakmaz. Hep ben, hep ben, hep ben... Bütün gezenler etrafında dönüyor."

"Olmaz" dedi yine. "Esra da olmaz..."

Güvenebileceği başka arkadaşı da yoktu ki. Asistanlara mesaj atmak, bir tür intihar sayılırdı zaten. Ertesi gün bütün sanat camiasının ağzına sakız olur yerleşirdi bu mesele. "*Koskoca Leyla Soykan, gecenin bir vakti dağ başında sinir krizleri geçirmiş. Yazık kadın ne âcizmiş aslında. Hiç görüldüğü gibi değilmiş. Zaten kocası başka kadına âşık olmuştu, oğlu bile annesiyle yaşamak istemiyor, babasının sevgilisinde kalıyor, yatmadığı adam yok ama hep tek gecelik. Giden geri gelmiyor. Sözde demir leydi, al gör işte... Dağ başlarında delirirsin böyle... Çok yazık... Vah vah vah...*"

Hayatlarını giyim kuşam meselesine adanmış, erkeklerden ve seksten başka bir şey düşünmeyen, galeriyi bir zengin koca fuarı olarak gören geri zekâlıların eline böylesi bir koz veremezdi.

Yok muydu yani zorda kalınca arayabileceği biri? Karşısında utanmadan, olduğu haliyle durabileceği, acziyetinden yakınmayacağı, sırrını koruyabilecek, küçümsemeden elinden tutabilecek, onu düşüğü yerden kaldıracabilecek kimsesi mi yoktu yani?

"Vay anasını!" dedi Leyla. "Hayata bak be... Tamamen kandırmaca... Tamamen sahte... Tamamen kurgu..."